

Lo mainat negre

Que'vs vau contar la mea istòria. Tot que començè dens un vilatge aperat Frouzins, los sons abitants qu'èran blancs de pèth.

Un dia ua dauna (la mea mair), qu'arribè dens lo vilatge dab un nenè diferent: qu'èra negre.

Lo temps que passè e qu'arribè lo dia d'anar tà l'escòla.

Qu'avèvi paur per'mor n'èri pas com los autes.

Mamà que'm digó:

«N'ajas pas paur, si's trufan de tu, qu'averàn a har a jo».

Los autes mainats que disèvan:

«Qu'ei negre com lo carbon.»

Lo ser, que me'n tornèi sol tà casa, mes que m'enganèi de camin e qu'arribèi dens un bòsc. Que trobèi chivaus sauvatges, qu'èran blancs e negres. Que decidii de'n préner un tot negre. Dab eth que me'n tornèi tà casa.

L'endedia, qu'anèi tà l'escòla dab lo men chivau.

Tots que m'espièn. Qu'entenoï:

«Espiatz, lo chivau tanben qu'ei negre.»

Desempuïsh a queste dia qu'avoï hèra d'amics.

Tèxte escrivut per Emma Pourteau, Eline Dumartin, Clara Donnet-Montessino, Tara Gossey.